

Testament Carnaval de Roses Any 2012

Molt bona nit a tothom!
i benvinguts al Carnaval de Roses,
el més gran Carnaval del món!!
Aquest és un fet incontestable,
que a hores d'ara avui en dia,
de ben segur ja ho sap tothom!
Jo, el Rei Carnestoltes,
que en vida m'heu idolatrat,
m'heu rostit com un pollastre
i m'heu cremat sense pietat
amb el meu vestit de gala
ara fa un moment a vora mar!!
Mes no us guardo cap rancúnia
doncs és aquest el meu destí,
i per més vegades que em cremeu,
tot emulant a l'au Fènix,
reneixo de les meves cendres
i any rere any sense mancança
retorno de la meva estança
per donar-vos la tabarra aquí.

Per contar-vos quatre fresques,
sobre alguns assumptes candents,
que passen en el nostre poble
al llarg de l'any en el dia a dia
i que es recullen amb molta cura,
en el nostre tradicional testament.

Són tantes les coses que guardo
en el bagul dels meus records
que les notícies se m'apilonen
i em posen un xic nerviós.

Vull començar amb agraïments
a tots els meus predecessors,
a tots aquells animats "poetes"
que van entonar les seves graciets
al llarg dels anys i del temps.
Que em precediren amb noblesa
amb picaresca i justa certesa
en la confecció d'antics testaments:
En Josep Boix, Jordi Batlle,
Josep Forner, en Ramon Ripoll
també en Jordi Sastre,
l'Esteva Sala i molts més
que amb el seu esforç encomiable

han fet que la nostra tradició
perduri per sempre entranyable
al llarg dels anys i del temps.

També vull tenir un sentit record,
per un rosinc, per un amic,
per en Joan Avellaneda,
que recentment ens va deixar.
En Joan, el Carnaval el sentia,
de forma molt especial.
sempre ajudava on més calia,
predisposat i amb alegria,
sempre generós i amical.
Moltes gràcies Joan,
per les teves grans virtuts,
per sempre et recordarem
amb molta estima i gratitud.

I ara si que ha arribat l'hora,
de parlar seriosament
de les coses del nostre poble
i també de l'ajuntament.
Fem un repàs general
de tots aquells temes
que hem viscut al llarg de l'any,
abans que les retallades
i les posteriors clatellades
ens deixen sense vot ni veu.
Doncs la cosa està que trina
i enlloc de posar-hi sardina,
ho direm en veu alta i clara,
i vosaltres només escolteu!!

Ara que tenim el nostre alcalde
al Congrés dels Diputats
esperem que s'en recordi
del seu poble tan aïmat.
Que escombri cap a casa
quan es presenti l'ocasió,
a veure si el poble de Roses
en treu un profit millor.
Que els de Madrid la saben llarga,
i són d'allò més agarrats,
ja es nota amb la mala cara

dels dos lleons que hi ha a l'entrada
al Congrés dels Diputats,
que si els de fora són de pedra,
els de dintre també ho són,
doncs els polítics són una espècie
que són enemics de la pròpia misèria
i desacreditats arreu del món.

El cas és que entre
els polítics i els banquers,
han arruïnat el nostre país
i per si no fossin suficients,
ara s'hi ha afegit l'Urdangarín.
I és que vivim en un país,
que està ple de xoriços,
i mentre uns estan pelats,
i no en tenen ni per menjar,
aquells que tenen el poder
es reparteixen els pastissos.
Tant se'n dona que el populatxo,
que cada cop visqui pitjor,
mentre s'emplenin les butxaques
i com més plenes millor.
Sempre a costa del contribuent,
ells ja se'n cuidaran bé prou,
d'expressar a tota la gent.
Els polítics i els banquers,
els notaris i procuradors,
ben lligats de les "manetes"
tots al infern de dos en dos!!

Densa que tenim govern nou,
al Palau de la Generalitat,
ens han demostrat amb sobrietat,
com es fan les retallades,
a moltes empreses públiques
i a molts funcionaris de torn.
Fent un incís especialment
en dos departaments cabdal
com són, ensenyament i sanitat.
Amb les famoses retallades,
el que si han aconseguit,
que l'atur a casa nostra
cada cop causi més neguit.
Seria molt d'agrair,
als nostres mandataris catalans,

que la seva prioritat fos,
de crear llocs de treball,
enlloc de anar-los escapçant.
Que si això va per aquest camí,
aviat no es podrà viure aquí,
i aquest país tan bonic que és Catalunya,
es quedarà més sol que la una
doncs si aquí no es troba feina,
tota la nostra joventut
de la seva estimada terra
tocarà el dos i tindrà que eixir!

I ja de tornada a casa nostra
parlem del nostre Ajuntament,
que arran de les últimes eleccions
hi ha hagut canvi de dirigents.
El quadripartit se'n va anar en orris,
amb la Casa Mitjana al cap davant,
i han tornat aquella colla
coneguda com "els d'abans".
I ara ens governen de nou
al voltant d'una flamant taula
molt cara i molt elegant.
És una taula ovalada
que te forma de ferradura
i que ha costat molts diners.
Cal un xic de cara dura
per malgastar tanta pasta
a càrrec dels contribuents
amb tanta lleugeresa i desmesura!!

Els regidors que s'hi asseuen
diuen que s'hi està molt bé!
Calia una taula tant cara
per arreglar quatre coses i a voltes, discutir-se com gats?
Si per una cosa assenyada,
més d'una vegada
en diuen deu disbarats!!
Però com qui paga és el poble,
vinga taula de diseign,
i és que a voltes sembla
que els nostres polítics locals
s'han empassat el seny.
Per cert: i la taula antiga,
on ha anat a parar?
Al camió de la brutícia?
no se'n té de ella cap notícia.
Ningú sap on pot estar?

El pobre Pillo s'ha quedat,
sense lloc a l'ajuntament,
i ara no té no vot ni veu,
al voltant de la gran taula,
i no pot vigilar a la gent.
Bé, així és la política,
ara hi ets, i ara no hi ets!

Ara no podrà controlar les tifes
ni els gossos pels carrers,
Tampoc les bosses de deixalles,
ni llufar-ne els seus papers.
És una manca important
que al voltant de la flamant taula,
per dinamitzar els plenaris
ni hi hagi el Senyor Danés.

Una altra baixa destacable,
és la de Agustí Donat,
que en veure el vaixell a la deriva,
al·legant motius personals
la cadira ha abandonat.
Es que la moguda consistorial,
és molt ferotge i agressiva,
i només es pot dur a terme,
si al final de mes cau algun ral.

En Xispa sembla haver aportat
en el consistori municipal
una mica de frescura,
un xic d'aire renovat.
Malgrat estar a l'oposició
cada seva intervenció
està plena de cordura.
Benvinguts la gent de poble
al nostre "excel·lent" Ajuntament,
que el que cal són cares noves,
i que vetllin pels demés.
- Ja està bé d'aquells polítics
que només hi van pels diners!

Des de la passada comtessa
de les eleccions municipals
cada cop els del PP

més adeptes van sumant.
I al voltant de la gran taula
del bracet amb convergència,
van amb concòrdia governant.
I als seus socis del passat
els destronats socialistes,
ara els hi fan pam i pipa,
i nolts projectes fets conjunts,
actualment els semblen disbarats!!

Què en farem de totes aquelles infraestructures?

Ca l'Anita, safareig públic
i l'antic Ajuntament?
totes pairabé estan acabades,
però no s'acaben mai de fer!
Això és a can penja i despenja,
i cada cop que entra un govern nou,
sempre és prioritari anar en contra
del tot el que l'altre consistori
hagi fet durant el seu mandat
i de seguida es diu; prou, prou, prou!!

Tot això encara es podria entendre,
si tot no costés tant diners,
que finalment es llencen per la finestra,
sense cap pena ni gloria
per inri dels contribuents.
Aquests son els de sempre,
els que toquen de pagar,
vostè, aquell i l'altre,
mentrestant es fan inversions
sense les oportunes previsions
i tots els ajuntaments,
en quan acaben els calers,
escuren les butxaques del poble,
malgrat que a moltes persones,
ja no tinguin més diners.
Parlem-ne d'aquest problema,
que són temes molt candents,
que interessin a tot el poble
i també a tota la gent.

Quin entrenou que s'ha muntat
amb la casa de l'Anita

a la Plaça de Sant Pere
on hi havia l'estanc.
Ara el nou ajuntament
aquella singular façana
diuen que no els agrada
perquè té masses forats.

I mitjançant una enquesta,
a bombo, platillo i orquestra,
es preguntarà a la gent,
quina és la seva opinió:
Si cal refer-la de nou,
per donar-li solució?
Vinga gasto, vinga despesa,
tornen a llençar més diners!!
Com que calés en hi ha de sobres,
desfem les obres dels demés.
I és que cada cop que a Roses
quan entra un Ajuntament nou,
amb les obres dels anteriors mandataris
ressorgeixen els mateixos rosaris
i es munten grans enrenous.

I ara per més desgràcia,
del terrat de ca l'Anita,
una ratxa de tramuntana
va fer tombar el ventilador.
El cas és que és molt curiós,
veure aquell estrany artilúgi
allé penjat en front del mar
la impressió que dona és,
que un fort dia de tramuntana
et pot caure pel cap.

Malament ha començat,
l'edifici de ca l'Anita,
la seva particular singladura,
si ella aixequés el cap,
en veure tal estructura
molt possiblement,
li agafaria un fort atac
davant tanta desmesura.

Quina moguda s'ha muntat,
quanta fresa que hi ha hagut,
i mentrestant el Club de Rem,
es van quedar sense llagut.
Tot aquell grapat de joves,

que practicaven l'esport
i que competien remant,
es van quedar sense barca,
doncs l'ajuntament va decidir,
que ell en té la propietat.
Tot el que es fa de paraula,
no té mai cap valor,
les paraules se les emporta el vent,
i en el cas que ens ocupa,
el llagut i els deu remes,
sel's ha endut l'Ajuntament!
No hi hauria estat molt millor
una solució salomònica?
Partit el llagut per la meitat.
i un cop ben tallat i mesurat,
juntament amb els cinc remes
tindriem mig llagut cada un
Club de Rem i Ajuntament.
I cada un amb el seu tros
tothom quedaria content!!

En el safareig públic de Roses,
no se sap el que hi han fet!
Enlloc de ben embellir-li-ho
encara l'han espallat més.
Ha passat d'estar tot tancat
com un convent de clausura
a ser un espai tot obert,
abandonat i ple de bassura.
Es podrà fer un concurs de idees
a veure que s'hi pot fer,
per donar-li una utilitat
i una digna raó de ser.
Per exemple, una piscifactoria,
de llobarros de cultiu
itreure els que hi ha a la badia
que tenen molt poc atractiu.
Amb un tres i no res,
mataríem dos pardals d'un tret
i a més de millorar la imatge,
tant en terra com en mar
tindriem un Roses més net,
i també millor endressat.

Entre les perles de Roses,
que configuren el nostre

patrimoni històric i cultural,
h ha el Castrum Visigòtic
que corona el cim del Puig Rom
amb una vista sensacional.
Està totalment oblidat
i també mal indicat,
és molt difícil de trobar-lo.
Malgrat que un cop has fet el cim
t'adones que el que allí tenim
és d'un valor extraordinari.

Immenses parets de pedra,
vestigis de velles cultures,
que malgrat la seva envergadura
està infravalorat.

Senyors de l'Ajuntament
us demano que tingueu cura,
d'aquest important monument
car a més d'estar oblidat,
trobar-lo és tota una aventura!!

Dansà que Rosesnet,
ja no recull la bassura,
tal com he feia antany
i ja no fa el porta-porta,
tal com ha fets molts anys.
El poble està molt més net
és una agradable imatge
que ofereixen nostres carrers
a tots els nostres visitants.
Però els soferts contribuents,
ara els hi estalviem molta feina
a la empresa de Rosersa,
i per tant també molts diners.

Podrien tenir un detall
i fer-nos un descompte adient,
en el impost de les bassures,
i així els vilatans de Roses
estarien tots més contents.
(Amor con amor se paga)

En el recinte firal,
on va tenir lloc l'any passat
la fira de la Festa Major,

just un parell de dies abans,
es va llaurar el camp llindant,
per impedir que hi estacionessin
tots els vehicles a motor.

Molt curiosa maniobra,
i també molt sorprenent
el fet de llaurar un camp,
perquè no entrin ni cotxes ni gent!!
El van deixar-lo ple de sots,
per després no plantar-hi tan sols.
ni patates, ni alls, ni ceballots.

Aprofitant que el mes d'agost,
és quan es planten els calçots,
si llavors ho haguessin fet,
ara, pel Carnaval de Roses
hi hauria calçots per a tots.

El carrer Nou per fi s'ha acabat!!
hi han posat arbres i seients,
per poder asseure-hi la gent.
amb una il.luminació molt adient.
però cap aparcament hi han deixat.
Cap problema, resignació!!
com que aviat sobraran
aparcaments per tot arreu,
doncs amb els nous preus
sempre més cars dels carburants,
tothom tornarà anar a peu.

Vinga places, vinga arbres,
i bones il.luminacions,
que ja vinfran les bretolades
i ho trinxaran per tots cantons.

Per altra banda està clar
que de aparcaments hi ha mancança
i en especial a l'estiu.
En quan venen els turistes
a gastar o fer l'aperitiu.
Es fan un tip de donar voltes
per tots els racons de Roses,
i en no poder aparcar el cotxe
tots fugen cap un altre niu.

Jo el rei Carnestoltes,
amo i senyor per 4 dies
de tristeses i alegries,
de tot el poble de Roses.
Vull fer palès en aquest testament
el meu neguit, el meu enuig,
en veure tan de rebuig
sobre una qüestió cabdal.
No entenc com aquest poble,
d'arrels tan marineres,
que li agrada tant la gresca,
i tan amic del Carnaval.
No tingui a hores d'ara,
un Museu de la Pesca,
com altres pobles tenen
al llarg del nostre litoral.

Passen anys i Ajuntaments,
juntetes de cofradies
i ningú aquesta qüestió
se la pren seriosament.
*"Qui oblida les seves arrels,
perd la seva identitat"*,
això en ho recorda en Raimon,
que ho canta arreu del món
i és una gran veritat!!
Desitjo que aquesta meva proclama,
a la gent que pertoqui, se l'escolti,
que ho tingui en comte, que hi reflexioni,
i que no caigui en sac foradat.

Amb tantes prohibicions
no sé on anirem a parar,
cada cop tot està pitjor,
tan en terra com en mar.

que quan ens visítin els turistes
es trobin un lloc ben cuidat.
Car quan vinguin els alemanys,
i no trobin les platjes ben arranjades,
a l'igual que tot el poble restant,
la promoció es pot girar en contra
i les tant innovadores ambaixades,
els hi pot passar com les sardanes,
que tal com es fan, es desfan...

Un establiment centenari,
amb 112 anys d'història
aquest any ha tancat portes
doncs en Ramón i l'Anna
finalment s'han jubilat.
Romandrà en nostra memòria
l'establiment de Can Mallol,
una sublim confiteria
que al poble de Roses oferia
molt bon servei i qualitat.
Fou fundada al mateix any que el Barça,
ha passat per tres generacions,
venen bons tortells i bons torrons
i pastissos excel.lents,
que eren, un plaer pels paladars
pel bon gaudir dels seus clients.

Ara però a Can Cairó,
ja s'estan fregants les mans,
doncs sense tan digne competència
amb bona feina i paciència
fàcil és de suposar
que amb el bon fer de cada dia,
les vendes augmentaran.

Bona sort i salut,
per en Ramon i l'Anna,
i gràcies per tots aquests anys
del vostre servei impecable.
Vosaltres ens heu endolcit
una bona part de la vida,
de forma constant i admirable
amb vostra professionalitat
i dolços immillorables.

La revista de la Veu,
que és tan neutral i independent,
mes rere mes compleix
amb el seu deure rigorós
de ben informar a la gent.

Es una eina indispensable,
de rigorosa propaganda
que sempre bufa d'un costat.
I com que els que manen ara,
són tots ells del seu grat,
per a ells són tot lloances
i pel soferts socialistes,

que mes rere mes sense mancança
els hi plou per tots costats.

Ah!! i les portades de La Veu.
enlloc de ser grises i tenebroses
tal i com eren abans,
ara són alegres i divertides
amenes i acolorides,
-ja veurem fins quan duraran...

L'associació de comerciants
del nostre estimat municipi,
l'any passat va complir 10 anys
d'esforços i sacrificis.
Vull desitjar a la nova junta,
que porta el nom de: ACOR,
bona feina i moltes èxits,
s'ho desitjo de tot cor.

És una tasca feixuga,
sempre digne de agrair,
que un grapat de persones,
tinguin en el seu neguit
que el comerç de Roses
sigui quelcom a compartir.

Treballar desinteressadament.
pel nostre comerç de Roses,
és un objectiu molt noble,
és una tasca que els honra,
i també molt abnegada
de poder-ho aconseguir.

Cada any passa el mateix,
cada any la mateixa història!
A la Plaça de Sant Pere,
durant les festes de Nadal.
tots els locals tanquen
i no s'hi veu ni un parda!
Només el Poke te Crec,
es queda tot solet obert,
ell només en solitari,
obre les portes a diari.

Quanta tristesa! quanta solitud!
regna en la Plaça Sant Pere,

durant les Festes de Nadal,
no hi ha res més que quietud.
Si volem que vingui a Roses,
més gent, més visitants,
tan a l'estiu com a l'hivern
cal que ens traguem la son de les orelles
i potser que comencem
a obrir portes i finestres,
i despertar el nostre comerç.
Que si no ho fem nosaltres
no ens ho faran pas els demés!

El grup de teatre de Roses,
recentment ha complert 30 anys,
de la seva èxitosa existència
i amb molt esforç i paciència,
any rere any s'han superat
amb l'esforç i professionalitat
Amb la seva tenacitat,
són un exemple vivent
d'unió, de força, d'una gent,
que formen un gran família,
d'un equip en definitiva,
que magistralment dirigits
per l'ignasi al cap davant,
aconsegueixen quelcom important,
i és que el nom de Roses
cada cop sigui més gran,
arreu de les nostres contrades,
i també molt més enllà.
Els desitgem una llarga vida,
farcida d'èxits i emocions
de bona feina i vibracions
durant molts més anys,
i amb la mateixa sintonia.

Moltes felicitats i endavant
amb la vostra tasca exemplar,
- Que la funció continua!!
no s'ha acabat!! companys!!
pel gaudi del vostre grup
i també de tots plegats!

Actualment com tothom sap,
els nostres pescadors estan en veda.
Un mes sense sortir a la mar,

un llarg mes de sequera.
Sembla ser que el peix s'acaba.
que la pesca va minvant,
i cada cop que hi ha menys peix a la mar.
El preu del peix va a la baixa,
i els costos van augmentant.
Entre l'alt preu del gasoil,
les poques pesqueres existents,
i la competència del peix foràni,
que a ningú no li estrany
que cada cop més pescadors
no vulguin sortir a la mar
per guanyar-se el sou diari.
Sort que ara amb la veda,
és més segur que cobraran,
però no em direu que és una pena
que per guanyar quatre monedes,
sigui millor no treballar.

I finalment per acabar,
aquest testament d'enguany,
jo el difunt rei Carnestoltes,
vull agrair la vostra paciència
al igual que vostra presència
i a tothom vull desitjar:
que tingueu un bon fi de festa
i que hagueu gaudit a mansalva
del nostre tradicional Carnaval.
On sempre regna la alegria,
del primer a l'últim dia,
i és ple de disbauxa i bacanal.
Visca el Carnaval de Roses!!
que ens aplega i ens uneix!!
Ens alegra i dignifica,
com a poble ens identifica
i cada any ens rejuveneix.
Cal pensar que el Carnaval
és com la vida mateixa,
són quatre dies mal comptats
i cal aprofitar-los molt bé,
ja que passen molt de pressa
i cal gaudir-los de ple,
del primer a l'últim dia,
i sense privar-se de res.

Ara ja com a comiat,
us dic bona nit i bona hora,
que ara el que toca és ballar
fins que s'esgotin les forces,
tot aquell que encara en tingui,
i aprofitar fins el màxim
els ultims instants del Carnaval.
Tot esperant que l'any que ve,
sigui millor que el present,
ple de salut i bon humor
alegria i ben estar,
i força pasta per gastar.
Que el nostre Carnaval
sigui sempre alegre i musical,
és un desig del tot sincer
per a tota la gent de Roses
i per la resta del món mundial.

Molt bona nit, moltes gràcies,
i fins l'any que ve!!
de part del difunt Carnestoltes,
que ara de fred, ja no en té !!!!